

Revistă lunară de cultură creștină

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea

Oradea, 27 aprilie

Seria I, Anul XXIII, Nr. 10 (331), 2021

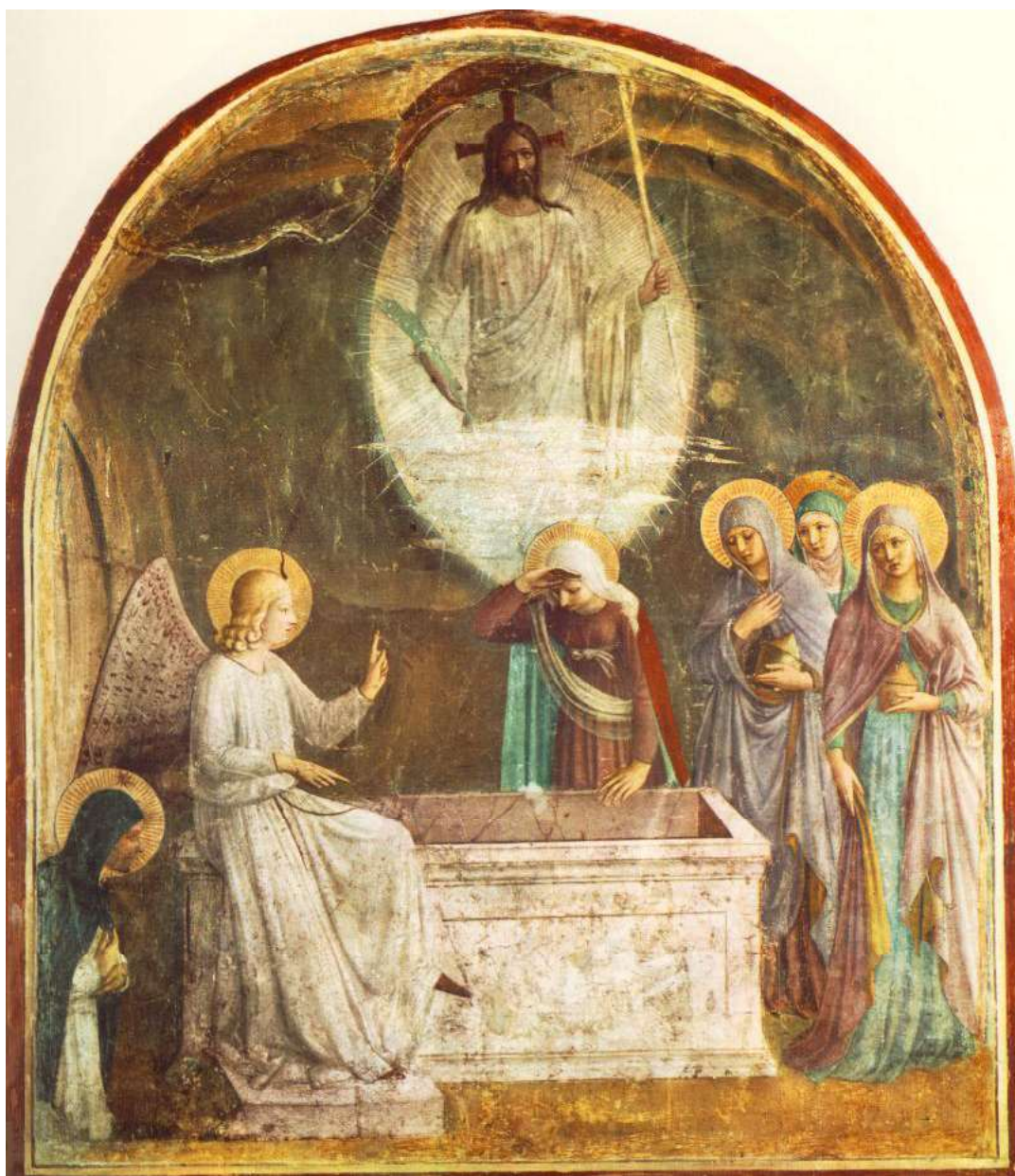

Foto: www.maestrovincenzo.it

Revista *Vestitorul* urează, cu prilejul Sfintei Sărbători a Paștelui, tuturor colaboratorilor, cititorilor și credincioșilor Sărbători Fericite!

CRISTOS A ÎNVIAT!

SCRISOARE PASTORALĂ

LA SĂRBĂTOAREA ÎNVIERII DOMNULUI 2021

”Și s-au deschis ochii lor și L-au cunoscut pe Domnul...” (Lc. 24, 31)

Dragi credincioși,

În dimineața Învierii din morți a Domnului nostru Isus Cristos, pe când Maria Magdalena cu celelalte femei mironosițe se întorceau de la mormântul Domnului, unde au găsit piatra răsturnată, dar nu au găsit trupul Domnului, ci pe cei doi îngeri îmbrăcați în veșminte strălucitoare, înspăimântate, au fugit, fiind cuprinse de frică și de uimire, și nimănui n-au spus nimic, căci se temeau (cf. Lc. 24, Mc 16, 8). Mai mult, în momentul în care Isus înviat o întreabă pe Maria, tot în Grădina Ghetsemani, de ce plânge, aceasta îl confundă și crede că este grădinarul. Doar atunci când o cheamă pe nume, ochii Mariei se deschid, înțelege că în fața ei este Domnul și dorește să-l îmbrățișeze strigând *Rabuni!* În chip asemănător se întâmplă cu cei doi apostoli, Luca și Cleopa, în drum spre Emaus: îl recunosc pe Isus Înviat doar la frângerea pâinii. Tot la fel se minunează ceilalți apostoli adunați de frică în încăperea *Cinei celei de tai-*

nă sau, parcă mai tulburător, Toma, căruia-i Isus îi spune „*adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea*” (Io. 20,27), pentru a dăruii celor ce stăteau parcă în cumpănă certitudinea credinței în minunea Învierii. Pe rând, fiecăruia, li s-au deschis ochii și L-au cunoscut pe Domnul trecut prin moartea pe cruce și înviat din morți, și au crezut.

Dragii mei,

Cartea *Apocalipsei* ne vorbește la un moment anume despre vedenia celor „*îmbrăcați în veșminte albe (...), care vin din strâmtorarea cea mare și și-au spălat veșmintele lor și le-au făcut albe în sângele Mielului*” (cf. Ap. 7 13-14). Este vorba, de fapt, de Apostolii lui Isus, de mironosițe și de toți cei care urmându-L pe Isus au primit și au păstrat veșmintele albe, strălucitoare, au predicat scripturile și, trecând prin moarte, au ajuns în Ierusalimul ceresc. Este vorba de toți sfinții din veac, de acel „*nor de mărturii... cu ochii ațintiți asupra lui Isus, începătorul și plinitorul credinței*” (Evr. 12, 1-2); este vorba de sfinții noștri episcopi martiri, Valeriu Traian Frentiu, Iuliu Hosu, Ioan Bălan, Alexandru Rusu, Ioan Suci, Vasile Aftenie și Tit Liviu Chinezu, care prin temnițele veacului trecut au știut să păstreze prin ei înșiși credința și demnitatea unui popor și au primit „*o pietricică albă pe care era scris un nume*” (cf. Ap 2,1) cu care s-au prezentat în fața Mielului. Cei îmbrăcați în haine albe sunt toți cei pe care „*virusul blestemat*” ni i-a furat în această pandemie, credincioși și credincioase și toți oamenii de bună voire care singuri, prin spitale, însoțiți doar de medici și asistente, au lăsat această lume și s-au întors la „Casa Tatălui” tot cu o „*pietricică în mână*” și cu speranța Învierii. Aceștia toți s-au îmbrăcat cu hainele virtuților credinței, speranței și iubirii și, mai ales, cu hainele carității și au înviat odată cu Isus întru Paștele Ceresc. Ei vin de pe un drum lung, din „*strâmtorarea cea mare*” și „*și-au spălat hainele în sângele Mielului, făcându-le albe și strălucitoare*” precum

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Mihaela Caba, Ioan Dărăbăneanu, Alin Crețu, Eugen Ivuț.

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

„albe și strălucitoare” erau hainele lui Isus schimbat la față pe muntele Tabor (cf. Mt 17, 2).

În Vechiul Testament, când poporul ales reușea să treacă de marile încercări, se întorcea la cuvântul lui Dumnezeu și astfel, cu inimile înviate și recunoscând greșelile lor, reînnoiau cu înnoită credință legătura cu Domnul. În această perioadă de pandemie prin care trecem și care, într-un fel sau altul, ne-a marcat pe toți, trebuie să ne întoarcem la Dumnezeu cu convingere și umilință și să restabilim legătura noastră cu Isus Domnul; să renunțăm la jumătăți de măsură sau alte compromisuri, să redescoperim modelul bunului samarinean și să ne spălăm hainele noastre sufletești „în sângele Mielului” pentru a le face albe ca neaua. Privind spre Domnul Înviat dar și spre acest „*nor de mărturie*” să mergem pe urmele lui Isus care ne îndeamnă simplu: „*Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să-Mi urmeze Mie*” (cf. Lc 9,23).

Dragii mei,

„*Am fost surprinși de o furtună neașteptată și furioasă*”, spune sfântul Părinte, Papa Francisc. „*Ne-am regăsit fragili și dezorientați în aceeași barcă, dar în același timp importanți și necesari, chemați să vâslim împreună și să ne mângâiem reciproc. Suntem cu toții în această barcă. Și ne-am dat seama că nu putem merge pe cont propriu. Ci numai împreună. Nimeni nu se mântuie de unul singur*” (Papa Francisc, 27 martie 2020). Acest drum, de pandemie, este precum un pelerinaj pe care-l facem la locurile sfinte an de an, cu aceeași râvnă, cu aceeași tenacitate și cu aceeași convingere. Pe acest drum ne însoțește Cristos, Domnul care ne îndeamnă: „*vino după Mine!*” (Mt. 8, 22; 9,9; 19, 21). Încercarea teribilă a acestei pandemii poate să ne istovească, să ne facă triști și neîncrezători, chiar să ne slăbească puterile minții și ale sufletului. Dar creștinul adevărat în fiecare dimineață și în orice moment al zilei „*își spală hainele în botezul credinței și în sângele Mielului*” și se hotărăște

să nu-și piardă entuziasmul și speranța, ci să-și reînnoiască credința mereu și mereu.

De altfel, în viață, putem merge adesea pe același drum cu Isus și să nu ne dăm seama, să nu-L vedem, să nu-L recunoaștem. Li s-a întâmplat celor doi Apostoli, Luca și Cleopa în drum spre Emaus, au mers cale bună cu Isus dar nu L-au recunoscut (cf. Lc. 24, 13-35). Aceeași experiență a trăit-o Maria Magdalena care, cu lacrimi în ochi, când l-a întâlnit l-a confundat cu grădinarul (cf. Io. 20 14-15). Și totuși Isus merge cu ei și cu noi pe același drum, prin aceeași grădină, bine știind

că avem nevoie de o lumină nouă, de lumina Învierii, de lumina credinței pentru ca ochii să se deschidă, să vadă și să-L cunoască. Doar cine are credință și iubire îl recunoaște în sfânta Euharistie, în sfintele Scripturi și în aproapele. Tocmai de aceea nu trebuie să uităm că Euharistia este „*izvorul și plinirea întregii vieți creștine*” (Lumen Gentium 11), este „*pâinea călătorului*” (Sf. Ieronim) în drum spre Ierusalimul Ceresc, iar ascultarea și meditarea Cuvântului lui Dumnezeu, a

Scripturilor ne deschid calea credinței adevărate. Astfel plămădiți și sădiți în comuniunea euharistică devenim oameni ai zilelor noastre care citesc și înțeleg „*semnele timpurilor*” (cf. Mt. 16,4), și ne învrednicim să ne „*bucurăm cu cei ce se bucură sau să plângem cu cei ce plâng*” (cf. Rm. 12,15) și, precum samarineanul milostiv, ne aplecăm către tot omul copleșit de suferință pentru a-l vedea pe Isus care a trecut prin patimă și moarte pentru a învia și a intra în mărirea Tatălui (cf. Evr. 2,10).

Fie ca în dimineața Învierii, pe drumurile vieții noastre, îmbrăcați în haine luminate și cu ochii sufletului larg deschiși, să-L întâlnim, să-L vedem și să-L recunoaștem pe Domnul!

Tuturor vă doresc Sărbători Fericite!
Cristos a Înviat!

+ Virgil Bercea
Episcop

Alocuțiunea Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus*

Să nu încetăm să îl căutăm pe Cristos înviat

05.04.2021

Iubiți frați și surori, bună ziua!

Lunea după Paște este numită și Lunea îngerului, pentru că amintim întâlnirea îngerului cu femeile venite la mormântul lui Isus (cf. Mt 28,1-15). Îngerul le spune lor: „Știu că îl căutați pe Isus cel răstignit. Nu este aici, căci a înviat” (v. 5-6). Această expresie „a înviat” merge dincolo de capacitățile umane. Și femeile care au mers la mormânt și l-au găsit deschis și gol, nu puteau să afirme: „a înviat”, ci numai să spună că mormântul era gol. Că Isus a înviat putea să o spună numai un înger cu puterea de a fi un vestitor din cer, cu puterea dată de Dumnezeu pentru a spune aceasta, așa cum în înger – numai un înger – a putut să îi spună Mariei: „Vei zămislui un fiu [...] va fi numit Fiul Celui Preaînalt” (Lc 1,31). Pentru aceasta spunem că este Lunea îngerului pentru că numai un înger cu puterea lui Dumnezeu poate spune: „Isus a înviat”.

Evangelistul Matei relatează că în zorii Paștelui „a fost un mare cutremur. De fapt, un înger al Domnului, coborât din cer, s-a apropiat, a rostogolit piatra și s-a așezat pe ea” (cf. v. 2). Acea piatră mare, care ar fi trebuit să fie sigiliul victoriei răului și a morții, a fost pusă sub picioare, devine scăunel al îngerului Domnului. Toate proiectele și apărările dușmanilor și persecutorilor lui Isus au fost zadarnice. Toate sigiliile au căzut. Imaginea îngerului așezat pe piatra de la mormânt este manifestarea concretă, vizibilă, a victoriei lui Dumnezeu asupra răului, manifestarea victoriei lui Cristos asupra principelui acestei lumi, manifestarea victoriei luminii asupra întunericului. Mormântul lui Isus nu a fost desfăcut printr-un fenomen fizic, ci prin intervenția Domnului. Aspectul îngerului, adaugă Matei, „era ca fulgerul, iar haina lui era albă ca zăpada” (v. 3). Aceste detalii sunt simboluri care afirmă intervenția lui Dumnezeu însuși, aducător al unei ere noi, al ultimelor timpuri ale istoriei, deoarece cu învierea lui Isus începe ultimul timp al istoriei care va putea dura mii de ani însă este ultimul timp.

În fața acestei intervenții a lui Dumnezeu are loc o dublă reacție. Acea a paznicilor, care nu reușesc să facă față forței năvalnice a lui Dumnezeu și sunt zguduți de un cutremur interior: au rămas ca morți (cf. v. 4). Puterea Învierii îi dăruiește pe cei care au fost folosiți pentru a garanta aparenta victorie a morții. Și ce trebuiau să facă acești paznici? Să meargă la aceia care le-au dat ordin să păzească și să spună adevărul. Erau în fața unei opțiuni: ori să spună adevărul ori să se lase convinși de cei care le-au dat mandatul de a păzi. Și unicul mod de a-i convinge erau banii, și acești sărmani oameni, săraci, au vândut adevărul și cu banii în bu-

zunar au mers pentru a spune: „Nu, au venit discipolii și au furat trupul”. „Stăpânul” ban, și aici, în învierea lui Cristos este capabil să aibă putere, pentru a o nega. Reacția femeilor este foarte diferită, pentru că ele sunt invitate în mod expres de îngerul Domnului să nu se teamă: „Voi, nu vă temeți!” (v. 5) și să nu îl caute pe Isus în mormânt. Și la sfârșit ele nu se tem.

Din cuvintele îngerului putem lua o învățătură prețioasă: să nu încetăm niciodată să îl căutăm pe Cristos înviat, care dăruiește viața din belșug celor care îl întâlnesc. A-l găsi pe Cristos înseamnă a descoperi pacea inimii. Aceleași femei din Evanghelie, după tulburarea inițială, se înțelege, simt o mare bucurie regăsindu-l viu pe Înviătorul (cf. v. 8-9). În acest timp pascal, urez tuturor să trăiască aceeași experiență spirituală, primind în inimă, în case și în familii vestea cea bună a Paștelui: „Cristos înviat nu mai moare, moartea nu mai are putere asupra Lui” (Antifonul de la Împărtășanie). Vestea Paștelui este aceasta: „Cristos e viu, Cristos însoțește viața mea, Cristos este lângă mine”. Cristos bate la ușa inimii mele pentru ca să îl las să intre, Cristos e viu. În aceste zile pascale ne va face bine să repetăm aceasta: „Domnul trăiește”.

Această certitudine ne induce să ne rugăm, astăzi și în timpul întregii perioade pascale: „Regina Caeli, laetare – adică bucură-te, Regina Cerului”. Îngerul Gabriel a salutat-o așa prima dată: „Bucură-te, plină de har!” (Lc 1,28). Acum bucuria Mariei este deplină: Isus trăiește, Iubirea a învins. Să fie și bucuria noastră!

După Regina Caeli, Sfântul Părinte a spus următoarele:

Iubiți frați și surori!

În climatul pascal care caracterizează ziua de astăzi, vă salut cu afect pe voi toți care participați la acest moment de rugăciune prin mijloacele de comunicare socială. Gândul meu se îndreaptă în mod deosebit spre bătrâni, spre bolnavi, conectați din propriile case sau din casele de odihnă și de îngrijire. Lor le trimit un cuvânt de încurajare și de recunoștință pentru mărturia lor. Sunt aproape de ei. Urez tuturor să petreacă aceste zile din octava de Paște în care se prelungește comemorarea învierii lui Cristos cu credință. Profitați de orice ocazie bună pentru a fi martori ai bucuriei și ai păcii Domnului Înviat. Paște fericit, senin și sfânt tuturor! Vă rog, nu uitați să vă rugați pentru mine. Poftă bună și la revedere!

Otilia BĂLAȘ

Icoana miraculoasă de la Mănăstirea Greco-Catolică din Bixad

Un dar al vieții, fără de care aș fi rămas săracă și lipsită de anumite bogății spirituale, este Icoana miraculoasă a Sfintei Fecioare de la Mănăstirea Greco-Catolică din Bixad.

O am de la părinți, ei au avut-o de la străbuni, din timpurile când Mănăstirea Ordinului Greco-Catolică „Sfântul Vasile cel Mare” din Bixad era „Cerul pe pământ” pentru nordul Transilvaniei și familia noastră. În suflet așa este și acum.

Dinainte de a avea amintiri, de când tatăl meu mă ducea în brațe la Icoana cea sfântă și mă ridica pentru ca Preacurata să mă atingă, și de la cele mai vechi amintiri, viața toată mi-a fost și îmi este sub privirea plină de blândețe și de bunătate a Sfintei Fecioare Maria cu Pruncul Isus în brațe din Icoana Mănăstirii Bixadului.

Împrejurările care m-au dus în fața Icoanei sunt multe: locuiam în apropierea Mănăstirii și Mănăstirea era centrul vieții noastre de credință, iar darurile și lumina emise de Preacurata ajungeau departe și mișcau sufletele. De aceea, pe lângă Icoana materială a Preacuratei, în fața căreia cu smerenie o rugăm să ne fie mijlocitoare și Ea primește să ne fie și uneori ne răspunde cu miracole, mai este și Icoana din suflet care ne inspiră și ne sprijină faptele bune și curajul de

a încerca drumul ascendent al credinței.

În cursul zilelor, adesea tatăl meu hotărâ spontan un drum la Mănăstire, și eu îl însoțeam întotdeauna. Intram în biserica Mănăstirii unde, deasupra „Ușilor împărătești” era Icoana miraculoasă ... Uitam de Tata, uitat în rugăciune, și priveam Icoana ... Doar chipul Preacuratei și al Pruncului Isus se vedeau din pictură, pentru că Preacurata era înveșmântată într-o haină încărcată de bijuterii din aur: inele, brățări, lăntișoare – erau *ex-votourile*, exprimarea recunoștinței pentru darurile și miracolele primite. O priveam pe Preacurata și mă privea și Ea, aceasta îmi era rugăciunea ...

După un timp, eram în grădina Mănăstirii, unde tatăl meu și Părintele Atanasie Maxim, egumenul (superiorul), aveau multe de vorbit, iar eu eram răsfățată de Părintele Maxim cu cele mai delicioase fructe din nesfârșita lor grădină.

Pelerinajele, drumurile spre Sfânta Fecioară pentru a-i dărui, în fața Sfintei Icoane, iubirea din suflet și devotamentul și a-i vorbi, sunt printre bucuriile vieții până în anul 1948 ...

La pelerinaje, Preasfinția Sa Alexandru Rusu, Mănăstirea și preoții din apropiere, chemați de ajutor pentru mărturisirea zecilor de mii de pelerini, își așteptau credincioșii. În după-amiaza dinaintea sărbătorii, în bisericii, pelerinii recitând Sfântul Rozariu și cântând cântece mariane, își împodobeau cu multă migală prapuri. Spre asfințit, după ce spuneau rugăciunea de mulțumire lui Dumnezeu pentru marele dar de a te fi chemați la această călătorie, cu Reuniunea Mariană și cantorul în frunte, porneau spre Bixad – preotul îi aștepta la Mănăstire.

Este ceva greu de imaginat în lumea tulburată de astăzi: drumurile spre Bixad – „drumul țării” și drumurile dumbrăvii – erau pline de grupurile de pelerini în rugăciuni și cântece mariane. Ca apele curgătoare și line, fără oprire, coborau neîncetat maramureșenii, se uneau cu alte grupuri de pelerini și, acoperind cu rugăciuni toată întinderea Oașului, își continuau drumul spre Mănăstire, loc sacru „unde puterea divină a ales să se arate prin miracole”.

Între serviciile divine din programul Sărbătorii erau prevăzute părți de timp pentru rugăciunea personală și sărutul Icoanei. Acum pare ceva de neînchipuit și totuși, fiecare pelerin ajungea la Icoana făcătoare de minuni. Erudiții călugări bazilieni de la Mănăsti-

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

rea Greco-Catolică de la Bixad, focar de spiritualitate, cultură și civilizație, au reușit să sădească ordinea catolică și respectul la pelerini, o învățătură transmisă prin veacuri. Mulțimea credincioșilor urma îndemnul: „*Când te duci la Icoana Maicii Domnului, nu te îmbulzi, ci mergi după rând. Acolo fă-ți semnul crucii, sărută cuviincios, cu credință și dragoste chipul Maicii din Ceruri, fără să-l atingi cu mâna*”. Așa a fost și pentru noi era firescul.

La plecarea spre casă, Părinții călugări binecuvântau pelerinii: „*Bunul Dumnezeu și Maica Preacurată să vă binecuvânteze și să vă dea mult har. Îngerul Păzitor să vă însoțească în calea voastră!*”

Cu sufletele curate, cu Preacurata în inimă și cu Icoana Ei cea Sfântă în casele lor, oamenii își reluau cursul vieții. Dar o viață mai plină de credință, bărbați în putere puteau fi văzuți „*lăcrămând în fața Icoanei Preacuratei*”, ceea ce l-a făcut pe Părintele bazilian Augustin Pop să observe că s-au ivit „*mai multe străluciri line..., zorile zilei fericitoare ale unei înalte spiritualități, semnele prevestitoare de sfinți*”. Trebuia continuat Cultul Euharistic și Apostolatul marian, de aceea se adresa direct preoților: „*Preoți, deschideți larg poporului cărările sfințeniei ... Domnul este printre noi și-și caută suflete care să se lase conduse pe culmile sfințeniei*”.

Mănăstirea Greco-Catolică de la Bixad este atestată documentar din 1689, sunt peste 300 de ani de când există Mănăstirea și Icoana Sfintei Fecioare. Primul egumen al Mănăstirii i-a cerut unui cunoscut pictor din vremea aceea o icoană cu Preacurata. Acesta a pictat inspirat după Icoana Maicii Domnului „*Salus Populi Romani*” (Protectoarea poporului roman), aflată în Bazilica „Santa Maria Maggiore” din Roma, Icoană despre care se crede că a fost pictată de Sfântul Evanghelist Luca.

De-a lungul secolelor, în marile epidemii prin care a trecut Europa, Papii acelor timpuri, în pelerinaje, conduceau credincioșii la Icoana „Salus Populi Romani” și implorau ajutorul Mariei pentru încetarea răului. În pandemia de acum, urmând această tradiție, Papa Francisc a făcut singur pelerinajul.

Icoana ne este cunoscută, este cea la care Papa Francisc, cu un buchet de flori în mâini, se roagă înainte de orice plecare în însemnatele sale călătorii, cerând sprijin Mariei, și, la înapoiere, pentru mulțumire.

Icoana comandată a fost sfințită de Papa Clement al XI-lea (1649-1721); noi credem că ea păstrează rugăciunile izvorâte din atâtea inimi încercate de dureri și bucurii, rostite cu încredere în fața Icoanei care a servit ca model, „Salus Populi Romani”. Și rugăciunile noastre se adaugă celor multe de veacuri.

Pictorul Icoanei de la Bixad a reținut câteva particularități ale picturii originale: privirea directă a Fecioarei Maria spre exterior și o aporie mai ac-

centuată de Mamă a Pruncului Isus, ceea ce, spontan, trezește în suflet convingerea că Sfânta Fecioară ne privește viața, știe că avem nevoie de ocrotirea și ajutorul Ei și în multe noastre amărăciuni coboară lângă noi și ne susține cu iubirea Ei de Mamă.

Începând cu anul 1948, odată cu persecuția Bisericii noastre, Icoana de la Bixad a fost în pericol, putea fi înstrăinată, pierdută sau distrusă. Prevăzătorii, călugării au făcut trei copii, una a fost lăsată în Biserica Mănăstirii, a doua a ajuns la Satu Mare, în Capela clandestină a călugărilor supraviețuitori închisorilor, și a treia este la Mănăstirea „Sfânta Cruce” din Mintiul Gherlei.

Adevărata Icoană a fost ascunsă de călugări, a fost îngropată în pământ, a fost adăpostită de persoane de încredere și a fost salvată. După restaurare, astăzi se găsește în Mănăstirea Greco-Catolică din Prilog. Dar locul ales de Sfânta Fecioară este Mănăstirea Greco-Catolică din Bixad. Și la ceasul știut de Domnul, acest lucru se va împlini.

În Țara Oașului erau multe legende despre Icoană și Mănăstirea Bixadului, le-am auzit în copilărie. În ele se vorbea despre numeroase încercări petrecute în cursul istoriei, când Icoana a fost luată din locul ei, încercări însă zadarnice, pentru că întotdeauna, printr-un miracol, Icoana revenea în Mănăstirea Catolică a Bixadului ...

Trăim astăzi în neliniște, nesiguranță și sub continua amenințare a bolii Covid19...

În alte împrejurări, tot primejdioase, în 1948, Preasfinția Sa Ioan Suciuc ne îndemna: „... *Ne vom face fiecare Biserica acasă, așteptând plini de speranță izbăvirea, care mult nu va întârzia*”. Reuniunea Mariană a găsit acest îndemn potrivit pentru perioada pandemiei. Cu acest îndemn, cuprins și făcut cunoscut de Părintele spiritual Traian Dobrată în articolul: Icoana, biserica din casa noastră, am intrat în noul an, rugându-ne: „*Sub îndurarea ta scăpăm, Născătoare de Dumnezeu...*”, rugându-ne acasă, în fața unei icoane sau statui a Preacuratei, un mic altar în casa devenită „biserica”, loc de rugăciune și viață de credință.

Am ales pentru familia noastră Icoana miraculoasă a Sfintei Fecioare de la Bixad – a făcut întotdeauna parte din viața mea. În timpul persecuției, cu soțul, cu copiii și cu nepoatele, am căutat-o înconjurând biserica pustiită și pustie a Mănăstirii ... Atunci am înțeles cu greu că dorul de Icoana dragă va rămâne și că nu o mai puteam găsi decât în adâncul sufletului ...

Și astăzi, când pandemia amenință sănătatea și viețile, ne rugăm Preacuratei noastre de la Bixad: „*Te chemăm în această vreme de suferință, Sfântă Fecioară, dă-ne, te rugăm, putere și voință ca să putem purta grelele noastre poveri până când vom simți din nou căldura și dragostea îndurării tale. Amin*”.

Alin CREȚU

Munca ne influențează atitudinile sau atitudinile ne influențează munca?

Marele istoric Nicolae IORGA, în 1930, adresându-se românilor spunea „Țara noastră are înaintea de toate o datorie, aceea de a munci. S-a muncit prea puțin, s-a muncit prea răzleț. Munca adevărată și spornică, nu se poate face decât prin solidaritatea națională... Munca este cel mai potrivit dezinfectant al tuturor neajunsurilor morale. Atunci când toată lumea muncește, prin muncă se face deosebirea între aceia care înțeleg a se ridica și a se menține fără muncă și între aceia a căror muncă aduce totdeauna după dânsa o răsplată. Munca, buna înțelegere, acesta este programul de astăzi și de oricând pentru nația noastră.”

Prin această prismă afirmativă, lucrurile pot fi văzute într-un alt context. Munca nu mai pare ceva rușinos, căreia unii oameni aleg să nu îi dea curs, deoarece consideră că este sub demnitatea lor.

Asta înseamnă că munca face să se întâmple lucrurile, respectiv ca acestea să se finalizeze și nu atitudinea. Cine o pune pe aceasta din urmă în prim plan, ia mereu în considerare inconvenientele și posibilele primejdii, într-atât încât ajunge la concluzia că mai bine nu face nimic, inclusiv pentru a nu greși.

Foarte mulți oameni importanți, printre care și marii comandanți militari Cezar și Napoleon au fost nemulțumiți de sine, dar acest lucru nu i-a împiedicat să realizeze lucruri grandioase, pentru care au rămasa în istorie. Știau că au un destin pe care trebuiau să îl împlinească și asta i-a determinat să nu se împiedice

în imaginea despre sine neconformă. Nu au vrut nici să facă lucrurile perfect, deoarece știau că asta este imposibil, datorită multitudinii factorilor aleatori, care nu depindeau de ei. Au decis că este mai important să își impună viziunea personală asupra lucrurilor, decât să se lamenteze și să fie permanent circumspecți, fapt care le-ar fi creat limite și multitudini de întrebări fără sens.

Atitudinile sunt esențiale, situându-se în registrul însușirilor, absolut necesare pentru a începe orice activitate. Sunt foarte importante pentru fiecare om, dar punerea lor în practică prin muncă, duce la împlinirea personală, iar la sfârșitul fiecărei zile, la satisfacții.

Probabil cunoașteți situații în care unii oameni afirmă că nu au realizat ceea ce și-au propus deoarece nu au crezut că pot face acel lucru. Atitudinea nu apare din neant, chiar înainte de a începe activitatea propusă. Dacă ar fi gândit altfel, că argumentele pentru a face ceva foarte bine, apar după parcurgerea a cel puțin zece la sută din treabă, când văd deja închegându-se lucrurile, totul ar fi mult mai încurajator.

Lucrurile care așteaptă să fie realizate, pot fi permanent amânate, argumentând la infinit nevoia de aprofundare a detaliilor. Atitudinea personală poate aștepta mereu cristalizarea. Dar, totuși, pentru a realiza ceva, ar fi recomandat să facem de azi, lucrurile pe care le-am amânat permanent. Altfel, ele vor fi acolo și mâine, nerealizate ca și astăzi. Mereu va fi un mâine, ca scuză eternă.

APARIȚIE EDITORIALĂ

Semnalăm apariția volumului *Episcopul Vasile Aftenie în dosarele Securității*, așternut pe hârtie de către pr. dr. Sergiu Soica, lucrare care se alătură volumelor dedicate Episcopilor și Cardinalilor martiri și mărturisitori din perioada regimului comunist: Episcopul Vasile Aftenie în dosarele Securității, editura Mega, Cluj-Napoca (cuvânt introductiv Episcop Mihai Frățilă), 2021, 333 pagini.

***

Episcopul Ioan Sucișu în dosarele Securității, editura Mega, Cluj-Napoca (cuvânt introductiv Episcop Virgil Bercea), 2020, 861 pagini.

Cardinalul Alexandru Todea în dosarele Securității, editura Mega, Cluj-Napoca (cuvânt introductiv Episcop Virgil Bercea), 2017, 816 pagini.

Cardinalul Iuliu Hossu în dosarele Securității, editura Mega, Cluj-Napoca (cuvânt introductiv Episcop Florentin Crihălmeanu; dr. Liviu Țăranu), 2016, 782 pagini.

Episcopul Ioan Bălan în dosarele Securității, editura Mega, Cluj-Napoca (cuvânt introductiv Episcop Alexandru Mesian), 2015, 413 pagini.

***

Preasfinția Sa Episcopul Virgil Bercea menționa într-un cuvânt introductiv că: aceste volume sunt un instrument de lucru indispensabil istoricilor și biografilor care se apleacă asupra cercetării timpului respectiv sau a personalităților rezistenței active din catacombele Bisericii Române Unite, multe aspecte urmând să iasă la iveală pentru posteritate, scrieri care deschid alte drumuri...

Autorul a dorit să mulțumească și pe această cale tuturor Episcopilor pentru apariția acestor volume, dar în mod special Excelenței Sale Episcop Virgil Bercea pentru tot sprijinul acordat acestui demers istoriografic, precum și domnului Emanuel Cosmovici.

Eugen IVUȚ

Consiliul Conferințelor Episcopilor Europeni sărbătorește 50 de ani de la înființare

Înființat la 25 martie 1971 cu aprobarea normelor „ad experimentum” de către Congregația pentru Episcopi și semnat ulterior de Sfântul Paul al VI-lea, Consiliul Conferințelor Episcopilor Europeni „s-a născut sub privirea Maicii Domnului – care va fi ulterior venerată ca regină a Europei – și a Bisericii”.

Compus din treizeci și nouă de membri, dintre care treizeci și trei sunt membri ce se ocupă de conferințe naționale episcopale – plus Arhiepiscopii Luxemburgului, ai Principatului Monaco, Arhiepiscopul maronit al Ciprului și Episcopii Chișinăului (Moldova), Eparhia Mukachevo și Administrația Apostolică a Estoniei –, CCEE reprezintă Biserica Catolică în patruzeci și cinci de țări de pe continentul european.

În acești 50 de ani, șapte președinți s-au succedat la conducerea CCEE: cardinalul francez Roger Etchegaray (1971-1979), cardinalul englez Basil Hume (1979-1986), arhiepiscopul de Milano, cardinalul Carlo Maria Martini (1986-1993), cardinalul ceh Miloslav Vlk (1993-2001) – în timpul mandatului căruia a avut loc o reformă a Statutelor, dorită de Ioan Paul al II-lea în 1995, care a stabilit că membrii CCEE erau președinții Conferințelor Episcopale din Europa –, episcopul elvețian Amédée Grab (2001-2006), cardinalul maghiar Péter Erdő (2006-2016) și cardinalul italian Angelo Bagnasco, arhiepiscop de Genova, actualul președinte al CCEE începând cu anul 2016.

În mesajul adresat episcopilor europeni pentru acest jubileu, Președinția amintește scopul pentru care a fost înființat CCEE: „Promovarea întâlnirilor orga-

nizate sub denumirea de «Conferințele Episcopilor», cunoașterea reciprocă, schimbul de experiențe, o nouă vesteire a lui Cristos, îngrijirea pastorală și viitorul său”. Suntem invitați să analizăm diferitele provocări care așteaptă Biserica europeană în viitorul apropiat, începând cu recuperarea în urma actualei pandemii, necesitatea „de a acorda atenție dialogului dintre toate religiile ca bază pentru construirea unei lumi frățești, precum și necesitatea de asumare a unui angajament urgent cu privire la viitor, pentru crearea căruia suntem cu toții responsabili. Toate acestea sunt provocări asupra cărora Papa Francisc atrage atenția și oferă îndrumări operaționale”.

A 50-a aniversare a CCEE va fi sărbătorită la Roma în cadrul Adunării Plenare organizate în septembrie, în prezența Sfântului Părinte Francisc.

Noul logo al CCEE, conceput pentru a sărbători 50 de ani, este simplu și elegant. Culoarele folosite sunt aceleași ca înainte: roșu burgund pentru numele CCEE și galben auriu pentru dată și simbol, pentru a evidenția evenimentul Jubileu. În centru, alături de simbolul CCEE, s-au adăugat anul înființării sale – 1971 – și anul curent – 2021 –, împreună cu cifra simbolică 50. Numele complet, scris în jurul logo-ului, amintește natura și scopul Consiliului: un corp de comuniune între Conferințele Episcopale din Europa, în special pentru exercitarea colegialității în comuniunea ierarhică și în realizarea unei comunicări și cooperări mai mari între episcopi.

Traducere: Ioana SARCA
www.egco.ro

Vizita părintelui Vicar cu preoții în Parohia Nojorid

Părintele Antoniu Chifor, vicar responsabil cu preoții, a vizitat în Duminica a IV-a a Postului Mare, Parohia Greco-Catolică din Nojorid, aparținătoare Protopopiatului de Oradea.

Părintele vicar a slujit Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie alături de părintele Lucian Hava, parohul comunității. În cuvântul de învățătură părintele a reliefat faptul că: „Credința este cea care articulează această pericopă. Ea nu este un bilet gratuit pentru paradis, ci este un început care-i lasă loc lui Dumnezeu să acționeze în viața noastră”.

A fost transmisă binecuvântarea și salutul Preasfințitului Virgil, episcopul greco-catolic de Oradea.

Eugen Ivuț

Mesaj pro-viață, cu ocazia sărbătorii de Buna-Vestire

Preacucernici părinți protopopi,
Preacucernici părinți,
Dragi credincioși,

„Viața umană e sacră; chiar de la originea sa ea angajează acțiunea creatoare a lui Dumnezeu”. (Papa Ioan al XXIII-lea)

În această lună, alături de numeroasele asociații ale societății civile din întreaga țară, care susțin Mișcarea pentru Viață, împreună cu celelalte comunități religioase, ne exprimăm în mod deosebit opțiunea pentru susținerea Vieții și a Familiei, pentru sprijinul mamelor care au sarcini nedorite, care sunt constrânse să apeleze la avort din cauza indiferenței, a lipsei de consiliere, a lipsei de ajutor și înțelegere, uneori chiar din partea celor apropiați.

Sărbătoarea Bunei-Vestiri a fost în fiecare an un prilej special pentru a exprima mesajele Pro-Viață, rugându-L pe Dumnezeu să-i ajute pe oameni să conștientizeze valoarea acesteia.

Cu această ocazie, vă îndemn să prezentați credincioșilor dumneavoastră un mesaj care să exprime importanța implicării în demersurile care se fac în sprijinul societății românești, astfel încât aceasta să rămână bazată pe principii sănătoase, creștine, care să susțină Viața și Familia. Suntem convinși cu toții de faptul că Viața este darul cel mai de preț pe care ni l-a dăruit Bunul Dumnezeu, iar locul ideal pentru a o proteja nu poate fi decât Familia. Pe de altă parte, desăvârșirea acestei lumi nu se poate împlini fără participare și implicare.

Cei care încă nu au voce au nevoie de ajutorul fiecăruia dintre noi. Dumnezeu este Creatorul vieții pe care suntem datori să o protejăm. Femeile ajung uneori în situații delicate, de a face alegeri esențiale, având nevoie de sprijin susținut din partea tuturor, astfel încât aceste alegeri să fie în favoarea Vieții. În această ecu-

ație, sprijinul Bisericii, bazat pe valorile Evangheliei, este unul esențial. De-asemena, este foarte importantă activitatea asociațiilor care sprijină și încurajează femeile aflate în dificultate, ajutându-le să conștientizeze faptul că avortul oprește o inimă care bate.

Indiferența, neîncrederea și ignoranța determină contextul tragic al pierderii vieților atâtor copii și al afectării profunde a atâtor părinți, mai ales a femeilor. În schimb, dragostea și solidaritatea pot învinge.

Viața este sfântă, un dar primit de la Dumnezeu, Cel care are un plan deosebit cu fiecare. Dacă mama fiecăruia dintre noi a ales să ne dea viață, avem suficiente motive de a fi recunoscători, lăsându-i și pe alții să se nască.

Vă încurajez să transmiteți acest mesaj, legat de valoarea Vieții încă de la concepere, credincioșilor în ziua sărbătorii de Buna-Vestire, fiind cât mai aproape de familia și de mame.

Vă încurajez tot-odată, să roștiți cu toții, la la sfârșitul Sfintei Liturghii, rugăciunea:

Adu-ți aminte, o prea blândă Fecioară Marie, că nu s-a auzit niciodată să fi fost părăsit cel ce a alergat sub ocrotirea ta, cel ce a cerut ajutorul și mijlocirea ta. Însuflețit de o astfel de încredere, alerg la tine, o Maică, Fecioară a fecioarelor. La tine vin și stau gemând înaintea ta ca un păcătos. Maica Cuvântului, nu disprețui cuvintele mele, dar auzi-mă cu milă și ascultă-mă. Amin! (Sf. Bernard de Clairveaux).

Ne rugăm ca binecuvântarea lui Dumnezeu să dea roade în familia și în țara noastră!

Dumnezeu să binecuvânteze strădania dumneavoastră,

Uniți în rugăciune,

+ Virgil BERCEA
Episcop

Pr. Cristian SABĂU

Nevoia de echilibru pentru a nu cădea.

2. DESPRE O EXAGERARE:

ASOCIEREA PAPEI FRANCISC CU ANTICRISTUL

Nu cu multe luni în urmă, cineva mi-a dăruit o carte zicându-mi că era vorba despre ceva extraordinar. Titlul ei suna pretențios: „Cartea adevărului”. Firește că am luat-o la citit, însă m-am oprit destul de repede când am văzut ce anume conținea și am urcat-o sus-de-tot în biblioteca personală, între cărțile pe care nu le prea deschid. Chiar dacă nu-mi face deloc plăcere, revin acum să o iau în mână pentru că scriu acest articol. Cartea pretinde că este o colecție de mesaje date de „Isus” și de „Fecioara Maria” unei anumite „Maria Divinei Milos-tiviri” (evident un pseudonim, îndărătul căruia se poate ascunde oricine). Când am primit-o, am mers direct la *Cuprins* și, văzând că existau mesaje despre ultimii doi Papi, am început de la acestea.

Despre Papa Benedict al XVI-lea se insinuează că „este ultimul

Papă adevărat pe acest pământ” (p. 97).

Despre Papa Francisc, cel care semnează patetic „iubitul vostru Isus” afirmă: „chiar dacă va fi ales de către membrii Bisericii Catolice, acest Papă va fi *Falsul Profet*” (p. 98).

Care este antidotul propus în aceste „mesaje divine”? „Îndepărtați-vă cât mai puteți!! (...) Fiți puternici!” (p. 98). Altfel spus, fiecare (preot) să „reziste” în propria tranșee, izolându-se de cei care sprijină ierarhia oficială și celebrând Liturghii „adevărate”, spre deosebire de ceilalți, în a căror Liturghii nu va mai fi prezent Trupul și Sângele Domnului. „Adevărul” pur va mai fi cunoscut doar în grupurile mici de rugăciune care citesc și meditează aceste „mesaje”.

Oare Cristos dorește preoți ori laici singuri și izolați, care au convingerea împotriva majorității că

sunt singurii posesori ai adevărului? Nu, nu cred...! O astfel de dorință poate fi doar a aceluia al cărui nume înseamnă dezbinare, *dia-ballo*, diavolul. Aceste „mesaje cerești” conduc spre orgoliu spiritual și cultural, spre pretenția de a le fi superior altora, spre ruperea în partide și grupulețe. În clipa în care am înțeles asta, am închis degrabă cartea. Este ușor de înțeles că e vorba despre înșelăciuni demonice (ori fantasmagorii ale unei minți ce vrea să epesteze) atunci când se ana-

lizază puțin și se duc lucrurile la consecințele extreme.

Nu i-a prea convenit persoanei ce mi-a dăruit volumul când i-am spus că eu consideram scrierea „Cartea adevărului *satanic*” și că trebuie să practicat puțin discernământ în a da crezare oricărui „mesaj” care circulă.

Creștini dragi, vă rog nu mai luați de bun orice vă

trece prin mână cu pretenția că este mesaj dat de Isus Cristos ori de Fecioara Maria! În Noul Testament, apostolul Ioan ne înseamnă: „Iubiților, să nu dați crezare oricărui spirit, ci discernați spiritele dacă sunt de la Dumnezeu, căci mulți profeți falși au apărut în lume!” (1 In 4,1). Iar Sf. Pavel ne avertizează: „Unii ca aceștia sunt apostoli falși, lucrători înșelători care se prefac că sunt apostoli ai lui Cristos; și nu este de mirare, căci și Satana însuși se prefac că este un înger al luminii. Așadar, nu este mare lucru că și slujitorii lui se prefac că sunt slujitori ai dreptății” (2 Cor 11,13-15a). Când o revelație/apariție este aprobată de Biserică, înseamnă că îndărătul autorizației semnate de un episcop stau ani și ani de discernământ, stă opinia a mai multor teologi erudiți ori a unor învățați

(urmare din pag. 10)

experți în felurite științe, care au trecut amănunțit prin filtrul credinței creștine, al cunoașterii și al logicii acele presupuse „destăinuiri cerești”. În schimb Catehismul ne învață că, pentru a ne mântui, este suficientă doar Revelația, nefiind nevoie să credem nici măcar în aparițiile recunoscute de Biserică; acele sunt un dar menit să ne întărească, pe care putem ori nu să îl acceptăm.

„Cartea adevărului” (satanic) afirmă că îi pregătește pe adepți pentru a doua venire a lui Cristos. „Apocalipsa” - pe care semnatara „mesajelor crede că o anunță- presupune o concepție cu o vădită năivitate teologică. În teologia creștină, Apocalipsa nu este un eveniment care să aibă de-a face exclusiv cu viitorul: ultima carte din Noul Testament prezintă (în cheie simbolică!) evenimente care se tot întâmplă deja de 2000 de ani de istorie creștină. De la începuturile ei, Biserica a trăit aproape în fiecare secol perioade de persecuție sângeroasă și a fost constant în luptă împotriva „fiarei” care, de-a lungul timpului, s-a prezentat cu felurite capete și înfățișări. Apocalipsa nu o carte a viitorului, ci a *prezentului continuu* al celor care cred și îl urmează pe Cristos. În schimb în „Cartea adevărului” se prevestesc evenimente înfricoșătoare; îmi amintesc totuși ceea ce am învățat că, în primele veacuri ale Bisericii, creștinii așteptau cu nerăbdare și cu bucurie a Doua Venire; erau foarte departe de atitudinea de teroare cu care se rămâne citind „Cartea adevărului”. Pe de-o altă parte, afirmațiile din spatele „mesajelor” dau de înțeles că Isus și Fecioara Maria cunosc când va fi momentul celei de-a Doua Veniri. Acest fapt merge împotriva Evangheliei în care Isus afirmă limpede: „Cât despre ziua și ceasul acela, nu știe nimeni, nici îngerii în cer, nici Fiul, ci doar Tatăl” (Mc 13,32). Atât de multe astfel de curente apocaliptico-milenariste au existat de-a lungul istoriei Bisericii...!

Antidotul „Cărții adevărului”, acela al diferențierii în grupuri mici care se roagă și știu ce se va întâmpla îmi aduce aminte de erezia gnostică din primele veacuri ale Bisericii care, de-a lungul secolelor, a mai apărut în diferite forme. Adică greșeala că se mântuiesc doar puțini, datorită faptului că cunosc...

La început m-am gândit să însoțesc articolul meu cu o fotografie a copertei cărții. Mai apoi am ajuns la concluzia că nu are rost, pentru că doar i-aș face publicitate; este un volum pe care, cu căldură, NU îl recomand!

Revenind la Papa Francisc, voi cita cuvintele a doi oameni înțelepți și spirituali, afirmații pe care le-am auzit personal. Pr. Alessandro Barban, superiorul general al călugărilor contemplativi camaldolezi spune că, atunci când s-a găsit în prezența Papei Francisc ce se ruga, se percepea o putere deosebită, pe care transmisiunile la TV nu au cum să o surprindă. Călu-

gărul franciscan pr. Raniero Cantalamessa OFMConv spunea că ceea ce face Papa Francisc în serviciul Cuvântului lui Dumnezeu este un lucru extraordinar: se trezește zilnic foarte devreme și, preț de câteva ore, meditează îndelung asupra lecturilor biblice pe care, predicând liber și fără foaie, le va explica la Liturgia celebrată de la 8.00. Acele omilii sunt ascultate de milioane de oameni, pe întreg mapamondul, fapt ce produce o tensiune extraordinară (...să știi că întâlnirea cu Domnul a atâtor persoane depinde de ceea ce spui), însă Sf. Părinte rămâne calm și plin de modestie, ca un adevărat slujitor. Adesea, îmi place să ascult înregistrările omiliilor lui, într-atât sunt de spirituale, de profunde și de frumoase. Să fie așa lucrarea Anticristului? Chiar mă îndoiesc!

În conferința cu jurnaliștii ținută în timpul zborului de întoarcere din recenta Călătorie Apostolică în Irak (8/3/2021), Papa Francisc afirma răspicat că e conștient că este acuzat de fel de fel de oameni. Desigur că nu e ușor să fii Pontif după înțeleptul și cultul Benedict al XVI-lea, așa cum nici acestuia nu i-a fost ușor să vină la cârma Bisericii după un gigant precum Ioan Paul al II-lea. Dar fiecare Pontificat își are provocările și greutățile sale, iar noi, „cei de jos”, nu trebuie să ne atașăm doar de o persoană anume, ci să întrezărim darul lui Cristos în originalitatea fiecărui Păstor Suprem...

Auzeam despre cineva care crede cu putere în „Cartea adevărului”: pe lângă faptul că a refuzat în 2019 să meargă la Blaj să-l vadă pe Papa Francisc, mi s-a spus că îi sfătuia „cu bunăvoință” pe cei ce se duceau să își ia cu ei obiecte sfințite, deoarece urmau să fie în prezența Anticristului... Eu cugetam în sinea mea: în tot îndemnul înzestrării cu lucruri sfinte era ceva demonic, pentru că semăna neîncrederea... Din cauza impedimentelor de sănătate, eu nu am fost la Blaj, însă, dacă puteam, m-aș fi târât și pe coate; în timp ce alții...

Până la un punct pot să înțeleg că unii ortodocși fanatizați afirmă că Papa Francisc e Anticristul, însă mi-este rușine atunci când aud de catolici (greco- și romano-) ce dau credit acestor idei și le propagă. Biserica Greco-Catolică trăiește și prin sângele martirilor care și-au dat viața pentru fidelitatea față de Succesorul Apostolului Petru. Aud și de confrăți care și-au compromis preoția pentru a apăra astfel de idei ridicole...

În limba română există un vechi proverb ce spune „Să nu dai cioara din mână pentru vrabia de pe gard!”, adică să nu dai binele modest, pentru un bine mai mare, care rămâne ipotetic. În cazul Papei Francisc eu aș reformula: „Să nu dai vrabia din mână în schimbul unui nimic, doar pentru că o viziionară ipotetică și anonimă îți propune să faci așa!” Pentru că Papa Francisc este bun, este foarte bun.

Veste bună din Meseșenii de Sus

Ziua de 25 martie 2021 a fost un prilej de mare bucurie în parohia „Sfânta Treime” din Meseșenii de Sus. În cadrul binecuvântatei sărbători a Bunei-Vestiri, asociația Reuniunea Mariană, care activează în cadrul parohiei, s-a bucurat de alăturarea unor noi membri, care și-au asumat angajamentul față de Preacurata Fecioară Maria, tocmai în ziua în care Părintele paroh Mitre Ioan, spiritualul Reuniunii, aniversa șapte ani de sfântă preoție.

Ceremonia de primire a noilor membri în Reuniunea Mariană din parohia „Sfânta Treime” i-a avut ca invitați pe Părintele Șofineți Mihai, paroh al bisericii din Horoatu Crasnei, alături de doamna Pop Viorica, președinte al Reuniunii Mariane de la biserica „Sfânta Familie” din Zalău. Noile candidate, doamnele Vanci Florica și Popan Lucia și-au exprimat adevărata totală față de Dumnezeu și de Biserică, pentru a trăi spiritul Evangheliei lui Cristos sub oblăduirea Preacuratei.

Pentru început, Părintele paroh Mitre Ioan a adresat mesajul său cu această binecuvântată ocazie:

„Un înger de lumină a părăsit marele tron și a coborât pe pământ, dar fără a se opri la fiicele celor mari din Israel, el vine la o umilă fecioară din Nazaret, îngenuncheată pentru rugăciune, și îi zice: Bucură-te cea plină de dar! Astfel, eternitatea s-a fixat în timp, divinitatea s-a întrupat și Dumnezeu s-a făcut om.

Buna-Vestire, a cărei nume îl poartă și Reuniunea noastră Mariană, ne ajută să înțelegem că nu omul este cel care se înalță la Dumnezeu, ci Dumnezeu se coboară în sărăcia și în suferința noastră. El ne respectă libertatea, așteptând răspunsul nostru.

Evanghelia acestei sărbători este o sinteză a istoriei mântuirii și a tainei iubirii lui Dumnezeu față de oameni. Vedem că El nu vine în lume cu forța, ci își cere voie, așteptând acel DA al Mariei. Domnul se face om și cu voința Celui veșnic intră în dimensiunea timpului nostru, în istoria noastră.

Dacă am îndrăzni un dialog imaginar cu Fecioara Maria la momentul Bunei-Vestiri, cred că i-am zice: Ai auzit, Fecioară, că vei zămisli de la Spiritul Sfânt? Îngerul așteaptă răspunsul, este timpul să se întoarcă la Dumnezeu, care l-a trimis. Și noi așteptăm răspunsul tău pentru a fi chemați din nou la viață. ... Și glasul ei blând a spus: Iată roaba Domnului, fie mie după Cuvântul Tău!

Și noi, creștinii în general, și membrii Reuniunii Mariane în special, suntem chemați să dăm un răspuns afirmativ și necondiționat lui Dumnezeu, care bate la

ușa libertății noastre, răspuns ce trebuie să fie cât mai aproape de cel al Mariei”.

În continuare, cele două doamne, aspirante la a fi membre ale Reuniunii Mariane „Buna Vestire”, au depus în fața Fecioarei Maria, în scris, adeziunile lor, răspunzând cu entuziasm întrebărilor aferente și mărturisindu-și cu deosebită bucurie credința în „Una sfântă catolică și apostolică Biserică”.

A urmat binecuvântarea finală și înmânarea însemnelor Reuniunii Mariane: medalii, diplome, icoane și eșarfe pentru noile membre, medalii și cărți pentru membrii mai vechi, care, cu această ocazie au reînnoit angajamentul lor.

Părintele paroh Mitre Ioan, în cuvântul său, a prezentat și un scurt istoric al Reuniunii, menționând printre altele că la început membrii erau doar bărbați, cu timpul, însă, au fost cooptate și femei, pentru ca astăzi numărul femeilor să îl copleșească cu mult pe cel al bărbaților.

Părintele Șofineți Mihai a adresat un cuvânt prin care a subliniat importanța Reuniunii pentru viața spirituală a credincioșilor catolici, menționând trăirea și bucuria de a te simți ocrotit de Maica Domnului, felicitând în același timp pe toți membrii, dar și pe părintele paroh din Meseșenii de Sus pentru aniversare.

Membrii Reuniunii au adus mulțumire lui Dumnezeu și Maicii Sfinte pentru această oportunitate, promițând să facă rugăciuni ca Sfânta Patroană să mijlocească la Fiul său și Dumnezeu nostru pentru bunăstarea întregii lumi.

Evenimentul a adus multă bucurie și emoție celor prezenți.

Atotputernicul și Bunul Dumnezeu, pentru rugăciunile și prin mijlocirea Preacuratei Fecioare Maria, să trimită din ceruri binecuvântarea Sa, atât peste membrii Reuniunii Mariane “Buna-Vestire”, cât și peste toți marianiștii de pretutindeni!

Dumnezeu să binecuvânteze și să răsplătească implicarea continuă și susținută a Părintelui paroh Mitre Ioan, ca să păstreze mereu vie spiritualitatea credincioșilor săi, aspect atât de prețios în ziua de astăzi.

Fiicele și fiii Mariei vor găsi felurite modalități pentru a-și exprime evlavie ce o poartă Preacuratei, fiindu-i sprijin Părintelui paroh în activitatea Parohiei.

Cu blândul Isus, să ne binecuvânteze Fecioara de Sus!

Laura OLOGU - Biroul Pastoral

www.egco.ro

Preasfinția Sa Claudiu Lucian Pop, noul Episcop Eparhial al Eparhiei de Cluj-Gherla

Preafericitul Părinte Lucian Cardinal Mureșan, în calitate de Arhiepiscop Major, după ce a primit consimțământul Sinodului Episcopilor Bisericii Române Unită cu Roma, Greco-Catolică, reunit la Blaj pe data de 12 aprilie 2021, și după ce a informat Sfântul Scaun Apostolic al Romei, l-a transferat pe Preasfinția Sa Claudiu Lucian Pop, în prezent Episcop titular de Mariamme și Episcop al Curiei Arhiepiscopiei Majore, în funcția de Episcop Eparhial al Eparhiei de Cluj-Gherla.

Înscăunarea noului episcop eparhial va avea loc sâmbătă, 24 aprilie 2021. Ulterioare detalii legate de acest eveniment vor fi anunțate în zilele următoare.

Biroul Arhiepiscopal de Presă

***

Preasfinția Sa Claudiu Lucian POP s-a născut în data de 22 iulie 1972 în localitatea Pișcolt din județul Satu-Mare.

A urmat Școala Generală în orașul Jibou, fiind apoi absolvent al Liceului din localitate, cu profilul chimie-biologie.

În anul 1990 a fost admis la Facultatea de Chimie din București. După un an în capitală, vocația la preoție se concretizează în mod definitiv. Abandonează chimia pentru a începe pregătirea teologică. În anul 1991 a obținut o bursă de studii la Roma.

Între anii 1991-1999 a fost student al Colegiului Pontifical Pio Romeno din Roma. A studiat Filozofia la Universitatea Pontificala Urbaniana, iar apoi Teologia la Universitatea Pontificală Gregoriană, obținând Licența în Teologie Spirituală (1998) și Doctoratul în anul 2006.

Este hirotonit preot la 23 iulie 1995; între anii 1997-1999 este responsabil al bisericii greco-catolice române din Roma, Santissimo Salvatore alle Coppelle.

Între anii 1999 – 2001 a fost vicerector la Misiunea Greco-Catolică Română din Paris, iar între 2001 și decembrie 2007, Rector al aceleiași instituții.

În 12 decembrie 2007, a fost numit Rector al Colegiului Pontifical "Pio Romeno" din Roma.

În ședința sinodală ordinară din 8-10 iunie 2011, Sinodul Episcopilor Bisericii Române Unită cu Roma, Greco-Catolică, l-a ales episcop al Curiei Arhiepiscopiei Majore, iar Sfântul Părinte Papa Benedict al XVI-lea și Preafericirea Sa Lucian Cardinal Mureșan l-au proclamat Episcop al Bisericii Catolice, titular de Mariamme, la 21 noiembrie 2011.

În iunie 2016 a fost ales membru al Sinodului

Permanent. Tot atunci a fost ales în funcția de Secretar al Sinodului Episcopilor Bisericii Române Unită cu Roma, Greco-Catolică.

Cu binecuvântarea Preafericirii Sale Lucian Cardinal Mureșan, a coordonat organizarea vizitei Sfântului Părinte Papa Francisc la Blaj din 2 iunie 2019, ocazie cu care la Sfânta Liturghie de pe Câmpia Libertății a avut loc beatificarea celor șapte Episcopi greco-catolici martiri. Tot atunci a avut bucuria de a-l primi la sediul Curiei Arhiepiscopiei Majore pe Suveranul Pontif, iar apoi de a-l însoți la biserica comunității de etnie romă din cartierul "Barbu Lăutaru" din Blaj.

În cadrul Conferinței Episcopale Române, Preasfinția Sa Claudiu-Lucian Pop îndeplinește funcțiile de Președinte al Comisiei pentru Ecologie și al Comisiei pentru Comunicații Sociale.

Curs de formare la începutul Anului Pastoral

În variantă on-line s-a derulat un curs de formare adresat tinerilor din Eparhia de Oradea, în seara zilei de 23 martie 2021. Au participat părinții protopopi, părinții responsabili cu tinerii în Eparhia de Oradea, tineri, laici și membrii Biroului Pastoral. I-au însoțit pe aceștia Preasfințitul Virgil Bercea și Părintele Vicar General Mihai Vătămănelu. Invitatul special al acestei întâlniri a fost Patrick Francois, fondatorul Asociației Internaționale Zileos. Ramona Dragoș a asigurat traducerea.

PSS Virgil Bercea a adresat un cuvânt de început, prin care a salutat această inițiativă, reafirmând importanța familiei, cea care dă stabilitate individului, ajutându-l să simtă că are rădăcini.

Pornind de la inițiativa Sfântului Părinte Papa Francisc de a proclama un an special pastoral Familia Amoris Laetitia, dedicat Familiei, cu desfășurare în perioada 19 martie 2021 – 26 iunie 2022, pe parcursul căruia întreaga Biserică este îndemnată să promoveze inițiative spirituale, pastorale și culturale pentru a însoți familiile care se confruntă cu provocările timpurilor noastre, Părintele Vicar General Mihai Vătămănelu, care de ani de zile în cadrul departamentului cu pastorația familiilor al episcopiei noastre s-a implicat în activitatea pastorală dedicată familiilor, a susținut valoarea inestimabilă a familiei ca un dar special de la Dumnezeu și a făcut o prezentare a enciclicii, prezentând câteva teme fundamentale legate de valoarea și spiritualitatea Familiei.

Astfel, Biserica trebuie să schimbe modul în care face pastorație, fiindcă într-o lume atee, viitorul acesteia va depinde de calitatea familiei creștine, adevărată reflexie a lui Dumnezeu. Dacă nu este lăsată să iasă la lumină frumusețea familiei creștine, lumea va rămâne în viitor fără Dumnezeu. Familia, prima comunitate creată direct de Dumnezeu, este o forță permanentă pentru binele Bisericii. Soții, în virtutea sacramentului căsătoriei, sunt investiți cu misiunea de a face cunoscută iubirea lui Dumnezeu, putând să transforme lumea. Soții, pentru a crește în spiritualitate, au la îndemână soluții sigure: rugăciunea în familie, timp pentru citirea Cuvântului lui Dumnezeu, apoi participarea comună la liturghie și împărtășanie.

În acest sens, contând pe faptul că inclusiv tinerii apreciază darul Familiei, Biserica speră ca ei să-i ajute și pe alții să cunoască aceste valori.

În continuare, Patrick Francois, cel care de o viață a făcut proiecte împreună cu tinerii, de 26 de ani cunoaște România și de 17 ani este împreună cu

Biserica Greco-Catolică din Oradea, le-a vorbit celor prezenți despre importanța implicării tinerilor în activitățile adresate lor.

Întrebarea de la care s-a pornit a fost: „vrem să construim o Biserică pentru tineri sau vrem să construim o Biserică împreună cu tinerii?” Experiența de-o viață i-a confirmat prietenului nostru Patrick Francois cea de-a doua variantă, mai ales că, conform Sinodului pentru tineret de la Roma în Enciclica *Cristus Vivit* „tinerii noștri nu sunt viitorul Bisericii, ei sunt prezentul acesteia”.

Invitatul cursului a făcut o sugestie, aceea ca tinerii să fie întrebați dacă, atunci când vin la biserică, găsesc răspunsuri la întrebările lor. Este important ca Biserica să vină în întâmpinarea problemelor tinerilor, să-i ajute să aibă încredere în ei, așa cum Isus îi ajută concret pe cei aflați în nevoie.

„Pentru mine este o mare suferință să vad tineri care nu merg la Biserică”, de aceea este important ca „tinerii să fie încurajați de atitudinea noastră, de dorința noastră de a merge mai departe și a-i însoți de-a lungul drumului, de siguranța că vor conta pe noi în timp”.

O concluzie importantă a mesajului a fost aceea că programele destinate tinerilor trebuie să favorizeze relația personală cu Dumnezeu, care să-i ajute pe tineri să-și clădească viața pe Cuvântul lui Dumnezeu, practic să nu treacă nici o întâlnire fără a se vorbi despre Isus Cristos.

Patrick Francois i-a sfătuit pe responsabilii programului pastoral să construiască proiecte simple, pe 2 sau 3 ani, pentru a ajuta copiii, tinerii, preoții și laicii să aibă o direcție.

Părintele Paul Popa, moderatorul cursului și inițiatorul proiectului de a constitui o Comisie a Tinerilor, a dat practic startul acesteia, arătând că prin consultarea tinerilor de-a lungul timpului, planul pastoral se va putea adapta la nevoile acestora.

În continuare, s-au prezentat tinerii din protopopiatele Eparhiei de Oradea, care au fost desemnați să facă parte din comisia nou-înființată, exprimându-și impresiile legate de acest fapt. Va fi realizat un grup de comunicare, care să-i ajute pe tineri să se cunoască mai bine și să formeze o echipă.

PSS Virgil Bercea a încheiat întâlnirea, exprimându-și din nou susținerea fără rezerve a demersurilor legate de tineri, încurajându-i să aibă încredere în ei.

Primire de noi membre în Reuniunea mariană din Zalău

La Biserica "Sfânta Familie" din Zalău a avut loc, joi, 25 martie, a.c., primirea de noi membre în Reuniunea Mariană parohială. Ceremonia a avut loc după încheierea Sfintei Liturghii și a fost condusă de părintele protopop Valer Părău.

Noile membre ale Reuniunii sunt doamnele Ludmila Fodoreanu, Maria Pop, Dorina Pop, Manuela Sabou și Simona Dan Trif. Lor le-au fost înmânate eșarfele și medaliile specifice, precum și diplome.

Momentul a fost foarte frumos și emoționant, atât pentru noile membre, cât și pentru membrele care sunt active de mai mulți ani. Reuniunea Mariană din parohia noastră se implică în mod regulat în acțiunile și evenimentele Bisericii, inclusiv în cele de vizitare și ajutorare a persoanelor bolnave și nevoiașe.

Pr. Ciprian ROBOTIN

Grija pentru natură – participare la Creația Divină

Sub stindardul impresionantului motto proclamat de Sfântul Părinte, Papa Francisc, „Pământul este casa noastră comună”, Protopopiatul Greco-Catolic de Șimleu Silvaniei în colaborare cu Direcția Silvică a județului Sălaj, a organizat sâmbătă, 3 aprilie 2021, o acțiune de plantație de puiți în localitatea Făgetu din Comuna Plopiș, la care au răspuns în jur de 80 de voluntari, în mare parte copii și tineri, coordonați de preoți și adulți din parohiile greco-catolice Porț, Marca, Plopiș, Bădăcin, Valcău, Iaz, Cosniciu, Șimleu Silvaniei, cărora li s-a alăturat un grup de cercetași din Oradea. Cu ajutorul Bunului Dumnezeu lucrările s-au desfășurat ordonat, respectând condițiile impuse de contextul actual.

Activitatea a fost una educativă și ecologică, dimensiuni încununate de o valență spirituală de comuniune, prietenie și deschidere care a domnit frumos pe tot parcursul zilei. Am discutat cu cei mai mici asupra unor argumente de felul: „De ce oamenii taie copacii care ne dau oxigenul?”, „De ce oamenii poluează atât de mult natura?” sau „Mă bucur să plantez un copăcel pentru că pădurile sunt plămâni Planetei”.

Am reflectat de bună seamă cum Dumnezeu ne-a pus stăpâni peste Creație și noi o exploatăm prea mult în folosul nostru de dragul câștigului și profitului material cu riscul de a lăsa generațiilor viitoare un mediu înconjurător amenințat de dezechilibre iremediabile.

Mulțumim domnului inginer, Bogdan Pop, din cadrul Direcției Silvice Sălaj care a explicat și le-a arătat celor mici cum se face plantarea unui copăcel, asistând și îndrumând cu multă atenție până la finalizarea activităților.

Mulțumim Doamnei Doina Cociș, director al Direcției Județene pentru Cultură, ecologist convins, care prin exemplul personal i-a îndemnat pe copii să ocrotească natura.

Vă mulțumesc dumneavoastră, dragi voluntari, care ați dăruit cu generozitate din timpul prețios de weekend, convinși că protejarea naturii trebuie făcută mereu la persoana I, iar Pământul pe care ne trăim viața în goana ei cotidiană este în mâinile tuturor, în mâinile noastre, în mâinile fiecăruia!

Pr. Nicolae BODEA

Exercițiile spirituale ținute de PSS Ioan seminaristilor orădeni

În perioada 2-4 aprilie, comunitatea Seminarului „Sfinții Trei Ierarhi” din Oradea și-a ținut exercițiile spirituale caracteristice perioadei Postului Mare, încercând să pătrundă și să înțeleagă cât mai mult misterul mântuirii.

Invitat să țină meditațiile a fost Preasfințitul Călin Ioan Bot, Episcop auxiliar al Eparhiei de Lugoj, care a propus ca temă a exercițiilor spirituale din acest an imaginea Sfântului Apostol Petru, caracter foarte interesant. Totodată, Excelența Sa a lansat și două întrebări pentru toată durata exercițiilor: „dacă ne-am afla acum în fața Domnului, ce am avea noi să-i spunem? Dar El ce ne-ar putea spune nouă?”

Programul reculegerilor spirituale a constat în celebrările oficilor divine specifice Postului Mare, meditații și timp personal pentru rugăciune, spovadă și colocvii spirituale cu Pr. Anton Rus, părintele spiritual al seminarului, Pr. Traian Dobrată, responsabilul spiritual eparhial al reuniunii mariane, cât și cu PSS Ioan.

Fiecare meditație din cadrul exercițiilor a abordat câte un aspect din viața Sfântului Apostol Petru, aspecte precum chemarea sa în urma evenimentului Pescuirii minunate (Lc V, 1-11), avertizarea din seara Cinei celei de Taină, tripla lepădare/renegare din momentul Patimii lui Isus, cât și dialogul simplu, dar profund, și tripla redeclarare a iubirii și fidelității pe malul mării Tiberiadei (In XXI, 15-19). Astfel, pe parcursul meditațiilor, seminaristii au putut observa apropierea și asemănarea omului de rând cu Petru, modelul nostru pământesc, care a căzut de atâtea ori,

dar care s-a întors mereu înapoi la Domnul, cu căință și iubire.

Un moment important în cadrul reculegerilor a fost cel al împărtășirii mărturiilor, meditațiilor și gândurilor personale ale celor prezenți, moment extrem de emoționant, ce a scos la iveală sentimente și experiențe minunate.

În sfârșit, comunitatea Seminarului din Oradea a celebrat, împreună cu PSS Ioan Călin BOT și cu PSS Virgil BERCEA, Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare, în Parohia „Schimbarea la Față” din cartierul Velența, Oradea, alături de credincioșii prezenți, finalizând astfel perioada exercițiilor spirituale în bucuria Domnului și în bucuria de a fi împreună frați.

Se cuvine să aducem mulțumiri Preasfințitei Sale Ioan, pentru disponibilitatea de a ne fi alături în aceste zile de spiritualitate. Ne bucurăm să-l primim în mijlocul nostru ori de câte ori poate să vină. Simțim de fiecare dată apropierea părintească pe care o are față de seminaristi, lucru pe care l-a făcut și în mulți ani cât a fost rector al Seminarului Teologic din Cluj Napoca. Mulțumim Preasfințitului Virgil care ne-a fost alături în aceste zile – ca de fiecare dată – participând la anumite momente liturgice și la unele meditații, împreună cu noi. de asemenea mulțumim tuturor celor care, într-un fel sau altul, ne sprijină în drumul adesea anevoios, către Domnul!

Redacția

www.seminaroradea.ro

Vizita Părintelui Protopop la Seminarul "Sfinții Trei Ierarhi"

În seara zilei de luni, 22 martie, comunitatea seminarului „Sfinții Trei Ierarhi” din Oradea l-a primit cu mare bucurie pe părintele Gavril Buboi, Protopopul de Oradea, pentru a ține o meditație cu privire la perioada Postului Mare și pentru a celebra Liturghia Darurilor Înainte Sfințite.

La începutul catehezei sale, Părintele protopop le-a readus aminte celor prezenți necesitatea de a trăi această perioadă în mod cât mai real, cât mai implicat și cât mai sincer. Deși a lăudat și alegerea abținerii de la carne și de la alte alimente de acest fel, părintele a punctat și faptul că Postul Mare și, de altfel, toate posturile, nu reprezintă ceva ce ține exclusiv de trupesc, reprezentând doar o practică de abținere de la anumite mâncăruri, în anumite zile ale săptămânii (miercurea și vinerea) sau pe perioade mai lungi stabilite de Biserică. Postul nu reprezintă un drum pur și simplu alimentar, ci el se dorește a aduce și o schimbare la nivel spiritual, îndreptând credinciosul către o practică de nevoiță sufletească, rugăciune, asceză și atenție sporită față de tot ceea ce ne înconjoară. Așa cum în perioada posturilor, omul se abține de la anumite alimente, tot astfel el trebuie să se abțină și de la faptele și gândurile rele pentru a se putea purifica.

Postul se însoțește cu rugăciunea, mulțumirea pentru toate și spovedania, pregătind persoana în întregul ei pentru sărbătoarea care urmează, ca în cazul unui atlet care își pregătește corpul, mintea și sufletul. Astfel, la sfârșitul postului, credinciosul se bucură mai tare față de lucrurile care i-au lipsit, putând trăi perioada sărbătorii într-o fericire continuă.

Părintele a punctat totodată nevoia schimbării atitudinii în această perioadă, recomandând ferirea de căderea în ipocrizie. Aceasta este una dintre cele mai neplăcute atitudini pe care omul o poate avea față de aproapele său, fiind simularea anumitor aspecte, ascunzând de fapt adevăratul caracter. Într-un sens mai general, ipocrizia mai înseamnă disimulare, falsitate sau prefăcătorie. Într-un exemplu dat de părintele protopop, din Evanghelia după Sfântul Matei, în care se prezenta arestarea lui Isus (Mt XXVI, 47-56), se poate observa cel mai înalt grad al ipocriziei, manifestat în persoana lui Iuda, care îl trădează pe Hristos printr-o sărutare: semnul iubirii și al prieteniei este pervertit și devine trădare, prefăcătorie. Astfel, trădarea lui Iuda a dus la Patima și Moartea Mântuitorului, cât și la propria sa moarte.

La sfârșitul meditației sale, Părintele Protopop le-a recomandat tuturor celor prezenți să fie adevărați, puri și sinceri în tot ceea ce realizează, mai ales în relațiile cu aproapele, trăind nu doar perioada postului, dar întreaga viață cu și pentru cei din jurul nostru, luând exemplul lui Isus Hristos care și-a dat propria Sa viață pentru a ne oferi mântuirea.

Momentul spiritual a continuat cu celebrarea Liturghiei Darurilor Înainte Sfințite a Sfântului Grigorie Dialogul și cu mulțumirea adresată Părintelui Protopop Gavril Buboi pentru bunăvoința de a fi alături de comunitatea seminarului orădean în aceste timpuri binecuvântate de rugăciune ale perioadei Postului Mare.

Redacția

www.seminaroradea.ro

Vizita părintelui vicar cu preoții în parohia ”Sfântul Dumitru”

În Duminica Dreptei Credințe, prima din Postul Mare, părintele Antoniu Chifor, vicar responsabil cu preoții, a vizitat Parohia „Sfântul Dumitru” din Oradea, unde a celebrat Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie alături de părintele paroh Ernest Horvath.

După citirea Sfintei Evanghelii, în cuvântul de învățătură, părintele vicar a evidențiat faptul că: „*Episodul întâlnirii dintre Filip și Natanael este copia episodului precedent dintre Andrei și Petru, însă spre deosebire de acela, unde Isus spune „Veniți și vedeți”, Filip îi răspunde lui Natanael, „Vino și ai să vezi!” Dacă răspunsul lui Petru a fost o acceptare plină de liniște, răspunsul lui Natanael este mult mai elaborat: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” Acest om are un caracter îndrăzneț. Și totuși întâlnindu-l Isus îi face mai degrabă un compliment, decât să-l critice: „Iată, cu adevărat, israelit în care nu este vicleșug.” Puritatea inimii este o calitate, care poate uneori să coste. Cel curat cu inima, nu poate să ascundă în spatele lui o minciună, adică nu are mască. Uneori cel care spune lucrurile direct și fără ocolișuri riscă să fie criticat sau aspru judecat. Însă această puritate pe care o manifesta Natanael îl determină imediat să-și recunoască*

eroarea și să îi răspundă imediat lui Isus: „Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești regele lui Israel!” În activitățile noastre cotidiene, fie că se petrec „sub smochin”, fie în „Galileea”, Cristos vine să ne caute. El ne cheamă neîncetat să-l urmăm, să întărim relație cu El.

La finalul Sfintei Liturghii a fost celebrată Slujba Parastasului pentru cei adormiți iar părintele Antoniu a transmis salutul și binecuvântarea Preasfințitului Părinte Virgil, episcopul greco-catolic de Oradea.

Eugen IVUȚ

Comunitatea Surorilor Maicii Domnului, în sărbătoare

De Sărbătoarea Bunei Vestiri, PSS Virgil, episcopul greco-catolic de Oradea, a slujit Sfânta Liturghie în casa Surorilor Maicii Domnului din Oradea, alături de părinții vicari și alți preoți invitați cu acest prilej.

În cadrul cuvântului de învățătură, ierarhul a vorbit despre înființarea Congregației Maicii Domnului în urmă cu 100 de ani prin Înalt Preasfinția Sa Vasile Suci, mitropolitul Blajului, și strădania Preacuvioasei maici Febronia Mureșan.

Congregația Surorilor Maicii Domnului este un Institut de viață consacrată, de drept pontifical, dedicat vieții apostolice. Fondată în anul 1921, la Blaj, în cadrul Bisericii Greco-Catolice, de către Mitropolitul Vasile Suci, Congregația continuă să activeze și astăzi în cadrul aceleiași Bisericii Greco-Catolice.

Călugărițele din Congregația Surorilor Maicii Domnului își trăiesc vocația de persoane consacrate, profesând și trăind voturile călugărești în comunități, rugându-se și desfășurând diferite activități, specifice vocației lor, conform carismei și spiritului Fondatorului.

În cadrul Sfintei Liturghii cele patru surori prezente la Oradea au reînnoit voturile de călugărie prin rugăciunea: „*Părinte veșnic, Prin Botez m-ai consacrat Ție, iar acum mă chemi să urmez mai de aproape pe Fiul Tău, Isus Cristos, în Biserică, spre mai mare mărirea Ta, împărtășind vocația Preasfintei Născătoare*

re de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria. Ca răspuns de iubire la chemarea Ta, sub privirea ocrotitoare a Maicii Preacurate, reînnoiesc voturile ascultării, castității și sărăciei și promit că voi rămâne statornică în deprinderea carității față de cei săraci, bolnavi și neînvățați în sânul acestei Congregații a Surorilor Maicii Domnului, conform Constituțiilor ei.”

Au fost de asemenea au fost împlinite condițiile pentru primirea Indulgenței Plenare: câință autentică pentru păcate, Sfânta Spovedanie, Sfânta Împărtășanie și recitarea de rugăciuni după intențiile Sfântului Părinte Papa: Crezul ... Tatăl Nostru ... Născătoare ... Mărire Tatălui ...

Eugen IVUȚ

Calea Crucii

Calea Crucii prezidată de Sfântul Părinte în seara de Vinerea Sfântă, 2 aprilie 2021, în Piața „Sfântul Petru”.
Meditații și rugăciuni propuse de Grupul Scout Agesci „Foligno I” (Umbria) și de Parohia „Sfinții Martiri din Uganda” din Roma

Introducere

Dragă Isuse,

Tu știi că și noi copiii avem cruci, care nu sunt nici mai ușoare, nici mai grele decât ale celor mari, dar sunt adevărate cruci, pe care le simțim grele chiar și noaptea. Și numai tu știi aceasta și le iei în serios. Numai tu.

Numai tu știi cât de greu este pentru mine să învăț să nu-mi fie frică de întuneric și de singurătate.

Numai tu știi cât de greu este să nu reușesc să mă stăpânesc și să mă trezesc în fiecare dimineață complet transpirat.

Numai tu știi cât de greu este să nu reușesc să vorbesc bine ca alții, să gândesc sprinten și să fac socotelile corecte.

Numai tu știi cât de greu este să-i văd pe părinții mei certându-se, trântind ușa puternic și nevorbind între ei multe zile.

Numai tu știi cât de greu este să fiu luat în râs de alții și să-mi dau seama că sunt exclus de la sărbători.

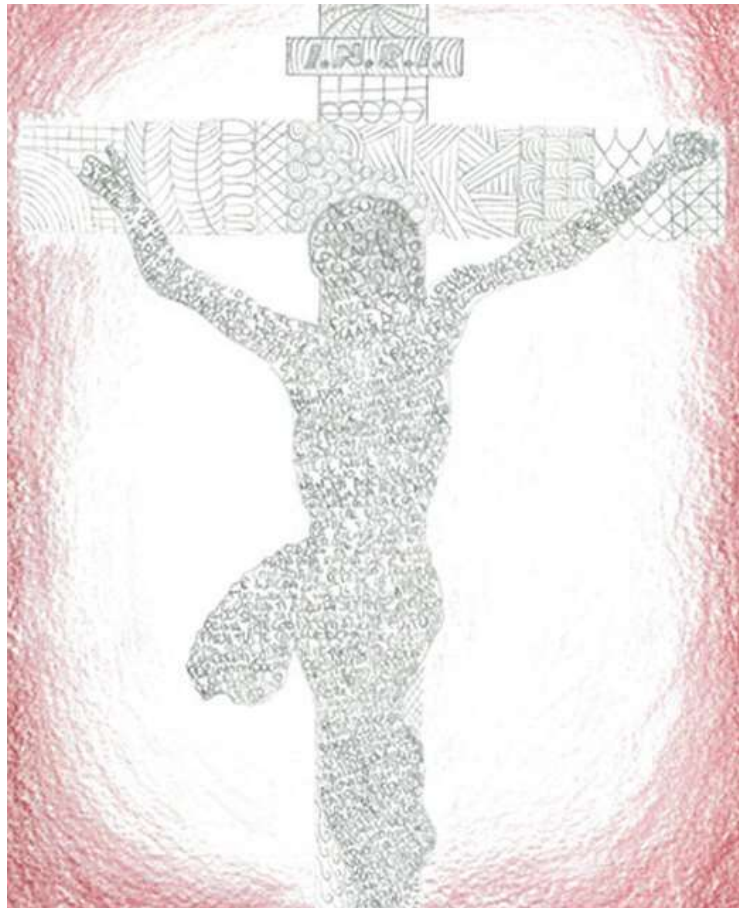
Numai tu știi ce înseamnă a fi sărac și a trebui să renunț la ceea ce au prietenii mei.

Numai tu știi cât de greu este să mă eliberez de un secret care-mi face mult rău și să nu știu cui să-l spun de frică să nu fiu trădat, acuzat sau necrezut.

Dragă bune Isuse, tu ai fost copil ca și mine, și tu te-ai jucat și poate că ai căzut și te-ai lovit; și tu ai mers la școală și poate că vreo temă n-a mers chiar așa de bine; și tu ai avut o mamă și un tată și știi că uneori nu am multă voință de a asculta când îmi spun să-mi fac temele, să duc gunoiul, să-mi fac patul și să fac ordine în cameră; și tu ai mers la catehism și la rugăciune și știi că nu întotdeauna merg acolo cu atâta bucurie.

Dragă bune Isuse, tu știi mai ales că în lume sunt copii care nu au de mâncare, nu au instruire, sunt exploatați și constrânși să facă război.

Ajută-ne în fiecare zi să purtăm crucile noastre așa cum tu ai purtat-o pe a ta. Ajută-ne să devenim tot mai buni: să fim așa cum ne vrei tu. Și îți mulțumesc pentru că știu că ești mereu aproape de mine și că nu mă părăsești niciodată, mai ales când îmi este frică, și pentru că l-ai trimis pe îngerul meu păzitor care în fiecare zi mă ocrotește și mă luminează. Amin.

Rugăciune finală

Doamne, Tată bun, am comemorat și anul acesta Via Crucis a Fiului tău Isus și am făcut aceasta cu glasurile și rugăciunile copiilor, pe care tu însuși i-ai indicat ca exemplu pentru a intra în împărăția ta.

Ajută-ne să devenim ca ei, mici, nevoiași de toate, deschiși la viață. Fă să redobândim curăția privirii și a inimii.

Îți cerem să binecuvântezi și să ocrotești fiecare copil din lume, pentru ca să poată crește în vârstă, înțelepciune și har, pentru a cunoaște și a urma proiectul de bine pe care tu l-ai gândit pentru fiecare.

Binecuvântează și pe părinți și pe cei care colaborează cu ei în educarea acestor copii ai tăi, pentru ca să se simtă mereu uniți cu tine în a dăruia viață și iubire.

Prin Cristos Domnul nostru. Amin.

Traducere de pr. Mihai PĂTRAȘCU

www.ercis.ro

Să construim împreună - Centru Pastoral în Stâna de Vale

După cum bine știți, Episcopia noastră dorește să construiască un Centru Pastoral în Stâna de Vale, de care cu toții vom putea beneficia în viitor. Pentru mai multe detalii acesăți linkul: <https://www.egco.ro/2020/12/17/lasati-copiii-sa-vina-la-mine-matei-1914/>

Pentru a realiza acest obiectiv, avem nevoie și de sprijinul dumneavoastră, puteți face acest demers prin completarea formularului 230, donând 2% din impozitul anual, contribuind astfel la realizarea acestui frumos proiect. Puteți descărca formularul aici: <https://drive.google.com/file/d/1x2jCI87-GlkNFPvjEETFgrR9xej5dQc1/view>

Cei care doresc să contribuie și altfel, la acest proiect care va fi o „oază” pentru formarea și educarea copiilor și tinerilor, și în același timp deschis tuturor celor care iubesc

natura, pot suține la edificarea acestei construcții donând în contul: **RO25RNCB0032046483240048**, deschis la Banca Comercială Română.

Vă mulțumim pentru că ne sunteți alături!

Biroul Pastoral

Redirecționează 3,5% din impozitul pe venit și hai să construim împreună o Grădiniță pentru comunitate!

Scopul campaniei din acest an este construcția unei grădinițe noi, grădinița Frențiu, în Cartierul Tineretului
Atenție!

Formularul 230 poate fi completat doar de către persoanele fizice care au realizat în anul 2020 venituri din salarii și asimilate acestora precum și venituri din pensii. Persoanele fizice care realizează venituri în mod individual sau într-o formă de asociere pot completa **Declarația 200**.

Formularul 230 se poate completa *online* la următoarea adresă:
<https://www.caritaseparhial.ro/campania-trei-virgula-cinci-la-suta>

Suține proiectele Asociației Caritas Eparhial Oradea

Fiecare dintre serviciile noastre sunt susținute de comunitate, fiind finanțate prin proiecte, sponsorizări sau donații individuale. Ajută-ne să ne îndeplinim misiunea de a-i ajuta pe cei care au nevoie de sprijinul nostru.

**Scanează
pentru a accesa
www.caritaseparhial.ro
și vezi cum poți ajuta!**

